

"Caritas"

La divergencia entre ricos y pobres es tan antigua como el mundo, pero en ningún siglo ha sido tan acentuada como en el actual. El egoísmo de los ricos, las desvergonzadas usuras del capital, la falta de religión por una parte y la falta de resignación de los pobres, por otra, han hecho que este antagonismo amenaza convertirse en una lucha sin cuartel.

Si la riqueza se mantuviera en todo sentido cristiano, si en vez de abusar de su posición y manifestarse contraria a todo sentimiento de apoyo y ayuda para con el pobre, si no negara al trabajo la justa recompensa, si aprovechara los consejos dados por Jesucristo, no afligiría el espectro de la miseria entre nosotros y el rencor a las clases acomodadas.

Jesucristo, que vino a renovar el mundo, no descuidó a las clases privilegiadas y si tuvo para ellas amenazas y maldiciones, también les enseñó la manera de rehabilitarse. Ciertamente que el que posee bienes tiene derechos ante Dios, pero también tiene deberes incontrastables ante los hombres.

La pobreza seguida de la miseria desgraciadamente se adueña de alguna familia de la que la sociedad se desentiende, seguramente por ignorancia, quizá por descuido, y así tenemos en nuestra Parroquia el caso de una familia modesta que cuanto se haga será poco. Se trata de un trabajador sin profesión determinada, que no sabe leer ni escribir, casado y padre de cinco hijos, el mayor de 11 años. Para de-gracia suya, tiene en Barcelona hospitalizada a una pequeña de 16 meses, enferma de anemia grave, atendida por su madre en lo que buenamente puede, ya que el jornal que percibe el marido no llega a las más perentorias necesidades.

Caritas hace un llamamiento a la ciudad, a las familias acomodadas para que aporten en la medida que esté a su alcance, la suficiente ayuda a tan desgraciada situación.

Que este llamamiento llegue a los corazones de las gentes de bien y que comprenda que esta Institución parroquial no tiene sólo su mano al menesteroso en aquello que significa caridad en sí, sino que procura rehabilitarle ante la sociedad, procurándole una actividad honesta y estable para hacer frente a sus necesidades; no trata sólo de aliviar su enfermedad o sus miserias, sino que busca para los necesitados una solución a fin de que ellos mismos puedan valerse por sí solos. No alivia, por tanto, las miserias del cuerpo, ya que va a más: busca la mejor manera de rehacer un espíritu caído y abandonado por la sociedad, alentándole en un nuevo quehacer, inyectándole en su vida interior la savia de las promesas de Cristo inclinándole hacia el bien.

Recordemos que no tenemos en este mundo una morada permanente y que no olviden los que gozan de bienes que también es su misión la de ser «padres» de los que padecen necesidades. Los bienes, sean fruto del trabajo o del ahorro, no nos pertenecen en propiedad; son, en todo caso, un préstamo que ha hecho el Señor de todas las cosas y hemos de administrarlos cumpliendo la misión que nos ha confiado al honrarnos y distinguirnos con su confianza.

BATLLORI

L'actualitat té un nom : John Fitzgerald Kennedy

Tota la premsa mundial ha anunciat la nova era que comença amb la presa de possessió de Kennedy, de la presidència dels Estats Units d'Amèrica.

No sabem què ens donarà la nova era, però és innegable l'expectació amb que l'espera tot el món.

Es una nova generació la que arriba al govern del país. El President de 43 anys, no ha volgut pas dissimular-ho. Gairebé tots els càrrecs conferits fins ara han estat atorgats a homes representatius del nou ordre d'idees.

I el mateix Kennedy, en el seu primer discurs com a President, ha dit expressament que «l'antorxa ha estat passada a una nova generació d'americans nascuda en aquest segle.» El discurs assenyala clarament el canvi de clima i té el nervi i l'empenta que correspon a un gran país en plena vitalitat. Les seves paraules confirmen que la nova generació nordamericana sent la gran responsabilitat de l'hora present i sap que la raó d'existència de Nordamèrica no resideix en la seva condició de baluart davant del perill comunista, sinó en la seva capacitat per a promoure la llibertat. No camina amb la feixuga càrrega de l'home que només desitjava viure tranquil i es veu obligat a defensar unes posicions, sinó amb l'esperança d'aquell que navega envers un món més just, on l'home podrà ser lliure.

Per això no convoca a «un nou equilibri de poder», sinó a un «nou món de la llei, on els forts singuin justos i els dèbils estiguin segurs», ja que la lluita ha de ser «contra els comuns enemics de l'home: la tirania, la pobresa, la malaltia, la guerra».

No cal dir que les seves paraules ens «alegren amb l'esperança». Des del cap de l'Estat més poderós de la terra diu que «continua vigent la creença que els drets de l'home no emanen de la generositat de l'Estat, sinó de la mà de Déu». I, després d'oferir a tots els ciutadans del món, «allò que Amèrica pugui fer per les llibertats de l'home», acaba invocant la seva consciència, i l'ajuda i la benedicció del Senyor, «sabent que ací en la terra hem de fer nostra l'obra de Déu».

Que així sigui.

Espiritualitat

Comerciar, o donar-se?

Es un error molt gran concebre les nostres relacions amb Déu com una mena de negoci.

No us ho semblat, de vegades?

Hi ha qui diu: «Senyor, si trec un milió (a la rifa, a les quinieles...) us en donaré mig!» (Imaginant irreverentment que Déu no podrà resistir la temptació davant una quantitat tan respectable).

Hi ha qui, coneixent més la manera de ser de Déu (però no gaire més) el tempta amb ofrenes espirituals; determinada quantitat d'oracions, actes de pietat, etc. (Amb el ben entès de que mai per mai li donaran el què han promès, si Déu no els concedeix la gràcia. El negoci és el negoci).

Hi ha qui, més astut, dona ja abans de rebre. Aquest nó comercia: compromet. Abusa, diríem, l'obliga a accedir o a quedar malament.

Sobre tots ells pesa aquella paraula bíblica: «No vull les vostres coses, sinó a vosaltres» (2 Cor. 12, 14). Tots ells es queden, generalment, sense la

gràcia desitjada. Aleshores trontolla la seva fe. Es que no era fe.

* * *

Els dos personatges de l'Evangeli d'avui actuen d'una altra manera. Per això reben la lloança de Jesucrist.

Escoltem el leprós: «Senyor, si Vós voleu podeu guarir-me». Que és com dir: «Senyor, podeu guarir-me o deixar-me igual. Jo em dono a Vós, us dono la meva fe, incondicionalment. Feu el que calgui, que Vós ho sabeu més bé».

Escoltem el centurió: «Senyor, el meu criat està malalt i sofreix molt». Exposa a Jesucrist el problema que el preocupa, sense apuntar-ne la solució. «Com jo dic al meu subordinat veste'n o vina, i ho fa, també. Vós podeu tornar la salut al meu criat o negar-li amb una sola paraula. El vostre poder seguirà essent el mateix, i també la meva fe».

* * *

El leprós i el centurió no comercien, es donen a Jesucrist. Es posen en

(Continua a la pàgina 6)